

Vajza as nuk pohoi as nuk mohoi.

— Æsht përgjegjsi e rreptë. A bâjmë mirë na qi i ushqejmë ata kalamâj me idé të marruna pá shqyr-tim nga okcidenti? Due me thânë: a është e arsyeshme t'u napim mësim si t' ishin djelm Evrope? Æsht e para herë qi gjaku i tyne, mbas qinda e qinda vjeç, po vjen në përpjekje me kulturë. A ka me mujtë me u hÿ për palcë shpirti i ksaj kulture? A por njohtunit e ndry-shme kanë me i veshë me një lustër të sypërfaqshëm, me një lëvore të ligësht qi bjen me të parën rasë? Ndoshta kështu rrisim një brez të rijsh gjymsakë të cillve kultura u shlyen ndiesit e freskëta primitive tue u lânë, në vënd të tyne, një ndërgjegje të ndriçue me për gjymsë, pezull ndër parime të panguluna...

— Po, atëherë, a me i lânë në trashamanin e tyne a? Vetëm kultura i bân njerëz. Edhe ti...

Shkodraneja e preu fjalën menjherë dhe shikoi trëmbshëm kah i dashuni. Ky buzqeshi me âmbëlsi e tha:

— Fol, fol...

Vajza vijoi, por tue ulë zânin.

— Edhe ti djalë malesh je. Asnji prej gjindve të tú, atjë në Malsi, s'din me këndue e me shkrue. Ti je mâ i pari i fisit t'ând qi kapë libra e pëndë me dorë. Por... ke pak qytetas qi mund të krahasohen me tÿ. Edhe ata kalamâj, pra, qi po thue, mund të qytet-nohen si ti. Ti je shembull i gjallë për ta e për kë ushqen ksi dyshimesh.

Prâni. Të dy heshtën për një copë herë. Dodën e kishte rrëmbye një mëndim i largët qi vajza përpiquej me gjithë fuqin e mëndes me i a lexue në fytyrë, pa pasë guximin me pyetë. Instinktivisht, si t' a dronte at